

Siria antwoordde:

„Dat wil ik wel gelooven. U weet niet half, hoe ik u in dit opzicht bewonder en benijd.”

„Kom, kom, mijnheer Siria, ik weet wel beter. Laat ik u nog eens inschenken en laten wij dan over wat anders praten.”

„Voor de verleiding van het inschenken bezwijk ik dadelijk; maar tegen uw ik-weet-wel-beter protesteer ik. O, ik zou u zoo graag navolgen, als ik.... maar kon. Heusch, ik meen 't.”

Blank werd steeds wreveliger.

Meestal lag zij, vadsig op een chaise-longue uitgestrekt, te lezen.

„Kom, kom, kom, een man als u kan, wat hij wil. Da's maar gekheid!”

„Maar *wat* moet hij willen? — Ja, als het goede en het aangename voor mij, net als voor u, hetzelfde was; maar.... daaraan ontbreekt nog al wat. *Ik* moet altijd laveeren en dat vermindert de pret van het varen belangrijk. *U* zet zoo heerlijk koers naar een bereikbaar en bevredigend doel. En dat doet u niet alleen beredeneerd; maar wat veel meer zegt — ook instinctief. Daardoor is u zoo'n zeldzaam gelukkig mensch!”

Schouderophalend maakte Blank een gebaar van in-'t-geheel-niet-begrijpen.

„Ik doe niets bijzonders!”

Hij voelde zich driftig worden en zou in deze stemming tegenover een ondergeschikte uitgevaren zijn. Tegenover Siria wist hij zich te bedwingen; maar dit zelfbedwang riep het verlangen in hem wakker, dat officiertje eens op zijn plaats te zetten.

Intusschen was Siria voortgegaan.

„Dat is 't juist. U heeft geen behoefte aan het bijzondere. De levenswijs-